

at det er bedst at overlade Tilsynet til Kvinder, og vi maa jo erindre, at Mændene i Sognene have faa overordentlig mange kommunale Hverv, at de vistnok ville være glade ved ogsaa en Gang at kunne overlade Noget til Kvinder. Jeg tror altsaa, at det i Praxis vil blive Tilfældet, at man overlader Tilsynet til Kvinder, og saa kan det jo ikke skade, at det Ord „Mænd“ staa der, for det kunde jo tænkes, at der var Mænd, som havde særligt Kald i denne Retning. Fare vil der ikke være ved, at dette Ord „Mænd“ bliver staaende i Loven. Jeg vil sige, at efter min Mening har der overalt i Danmark været Træng til at faae et bedre Tilsyn med Pleiebørn. Jeg har ofte hørt Klage over, at Pleiebørn ikke blive behandlere saa godt, som de burde, og jeg tror ogsaa, at det er den almindelige Opinion, at det ikke sker, og at der bør være et virksomere Tilsyn med Pleiebørn end det, der hidtil har fundet Sted. Derfor har det været mig en Tilfredsstillelse at faae dette Lovforslag til Behandling, som nu er kommet fra Landstinget. For Dieblicket er der, som man sige, i næsten alle Kjøbstæder Sundhedsvedtægter, og de fleste Steder ere de saaledes affattede, at Loven virkelig vil blive overflødig, naar Vedtægterne indeholde saadanne Bestemmelser, som ere fuldt betryggende. Men der er jo nogle Kjøbstæder og jeg tror, nogle Handelspladser, hvor Kommunalbestyrelsen ikke vil gaa ind paa Sundhedsvedtægter, og saa har det tillige altid paa Landet havt store Vanfæligheder at faae Sundhedsvedtægter; Sogneraadene have været meget betænkelige derved, thi ved at der kom Sundhedsvedtægter, som der ogsaa Indskrænkninger, som Folk bleve nødte til at rette sig efter, og det er Noget, man i det Hele taget nødigt vil. Saa tænker jeg mig ogsaa, at Sogneraadene have levet under et Slags Tryk fra Bevøerne, saa at de ikke rigtig have turdet gaa ind paa Vedtægterne. I næsten alle Amter har man arbejdet paa at faae Sundhedsvedtægter. Hvor jeg har min Virksomhed, i Svendborg Amt, har Amtsraadet været meget virksomt i saa Henseende og ønsket, at der skulde udfærdiges Sundhedsvedtægter for alle Landsognene, alle Landkommunerne. For et Par Aar siden er der blevet gjort Udcast af Amtsraadet,

og det blev forelagt for alle Sognene, men desværre blev Resultatet, hvad jeg for Næsten ikke skal gaa nærmere ind paa, det, at af de 71 Landkommuner i Svendborg Amt, saavidt jeg mindes, ikke mere end 20 à 30 vedtog det. Det er jo ganske vist overordentlig Lidt i Forhold til de mange Kommuner der, og man har altid beklaget, at der har været overordentlig mange Tilfælde, hvor man har maattet lavne saadanne Vedtægter. Som de Herrer vide, er den sidste Lov om Sundhedsvedtægter af 1868, men efter denne Lov kan hverken Justitsministeriet, Politimesteren, Distriktslægen eller Amtsraadet gjøre Noget omhelst i denne Sag, naar ikke Sogneraadene udtrykkelig give deres Samtykke dertil, og saa maa man ogsaa betænke at Sogneraadene, Kommunalbestyrelserne hvert Aar inden 1ste Januar kunne anmelde for Justitsministeriet, at de ikke ønske at have Sundhedsvedtægter, og saa er al den Heilighed, der er forbunden med at faae Sundhedsvedtægten sat i Gang, saaledes spildt. Det er nemlig et ganske overordentlig stort Maskineri, der skal sættes i Gang, naar en Sundhedsvedtægt skal vedtages, det skal anmeldes for Politimesteren, Distriktslægen, Sogneraadet, Amtsraadet og Justitsministeriet. Det varer meget længe. Forhandlingerne kunne være meget vanskelige, og naar saa de forskellige Autoriteter have faaet Sagen vel i Gang, saa kan det Hele en skønne Dag paa en Gang blive opbevret. Jeg har havt et saadant Tilfælde et Sted i Svendborg Amt — jeg kan nu ikke huske Sognet — hvor der var opstaaet en Tyfus-epidemi. Befolkningen blev bange, Distriktslægen satte sig i Bevægelse for at faae en Sundhedsvedtægt, og da Sogneraadet var bleven presset en Del, gif det ogsaa ind derpaa. Saa gif der nogle Aar, Epidemien var bleven glemt, og Sundhedskommissionen satte sig saa i Bevægelse for at faae de sanitære Forhold forbedrede, da disse vare overordentlig flette. Saa satte man atter Sagen i Bevægelse, men der blev svaret tilbage, at de havde anmeldt for Justitsministeriet, at disse Sundhedsvedtægter gjaldt ikke mere der. Det var ikke meget opmuntrende for Folk, som skulde have med disse Ting at gjøre. Jeg nævner dette for at bevise, at